

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobkyně: a) O. B., narozená „X“, st. příslušnost Ukrajina
b) nezl. K. B., narozená „X“, st. příslušnost Ukrajina
c) nezl. A. B., narozená „X“, st. příslušnost Ukrajina
všechny bytem „X“,
všechny zastoupené Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem,
se sídlem náměstí 28. října 1898/6, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolu 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2017, č. j. OAM-1006/ZA-ZA11-K10-2016, E. č.: „X“, „X“, „X“,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se společnou žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhaly zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 21. 8. 2017, č. j. OAM-1006/ZA-ZA11-K10-2016, E. č. „X“, „X“, „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobkyním podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedly, že žalovaný napadené rozhodnutí zatížil vadou, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Manžel žalobkyně a) a otec žalobkyň b) a c) je osobou se špatným zdravotním stavem. Není možné ho na Ukrajině léčit takovým způsobem, aby nebyl permanentně ohrožen na životě. Konkrétně uvedly, že mu byla diagnostikována rakovina tlustého střeva s metastází v játrech, a to v posledním stádiu. Žalobkyně poukázaly na skutečnost, že žalovaný označil jejich žádost za účelovou a nemohl se tak řádně zabývat jejich žádostí. Žalobkyně připomněly, že mají na území České republiky zázemí, jsou plně integrovány do české společnosti, přičemž žalobkyně b) a c) od roku 2015 navštěvují základní školu v Lounech. Žalovaný se podle žalobkyň nezabýval ani skutečnostmi, jaké následky by mělo vytržení žalobkyň b) a c) ze vzdělávacího režimu a jejich zařazení do ukrajinského vzdělávacího režimu. Žalobkyně připomněly, že důvod jejich žádosti o mezinárodní ochranu je úspěšné pokračování v léčbě manžela žalobkyně a) a otce žalobkyň b) a c), neboť vyřešení pobytu v rámci pobytového zákona, tj. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jim nebylo umožněno. Žalobkyně se dále domnívají, že žalovaný nemohl řádně posoudit udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, odkázaly na čl. 3 odst. 1 a čl. 8 Úmluvy o právech dítěte.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu, neboť námitky žalobkyň neprokazují, že by při vydání žalobou napadeného rozhodnutí porušil jakékoliv ustanovení správního řádu, zákona o azylu nebo Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný připomněl průběh správního řízení a poukázal na skutečnost, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nepříznivý zdravotní stav manžela a otce, který není podle jejich názoru možno v zemi původu řešit tak, aby nebyl permanentně ohrožen na životě, žalobkyně s ním chtějí na území České republiky zůstat a podporovat ho, a dále snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, k čemuž žalovaný uvedl, že se nejedná o azylově relevantní důvody. Žalovanému není z žaloby zřejmé, jakého porušení zákona o azylu se měl podle žalobkyň dopustit. Žalovaný poukázal na skutečnost, že sama žalobkyně a) svá tvrzení o špatném zdravotním stavu manžela vyvrací, když uvedla, že manžel se cítí dobře, doma se nudí a chtěl by už pracovat. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí ze dne 21. 8. 2017, č. j. OAM-873/ZA-ZA11-K10-2016, kterým manželovi žalobkyně a) a otci žalobkyň b) a c) nebyl azyl udělen. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, a připomněl, že žádost žalobkyň vyhodnotil jako účelovou z důvodu, že si žalobkyně a), jakožto matka nezl. Žalobkyň b) a c) nevyřídila v České republice pobytové oprávnění a hrozilo jí bezprostředně nucené opuštění území České republiky. K tomu žalovaný doplnil, že žalobkyně a) podala žádost jménem svým a svých dětí až po několika letech pobytu na území České republiky a na Ukrajinu se nadále navrácí. Žalovaný si je vědom skutečnosti, že pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany není žádná lhůta, nicméně žádost o mezinárodní ochranu má následovat neprodleně po vstupu na území České republiky. Žalovaný rovněž připomněl, že neshledal splnění zákonných podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný se též domnívá, že vycestování žalobkyň není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žalovaný poukázal na skutečnost, že i Úmluva o právech dítěte připouští oddělení rodičů od dětí a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobkyň s tímto postupem výslovně vyjádřil svůj souhlas a žalovaný se po řádném poučení soudu, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k této otázce nevyjádřil.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 24. 11. 2016 podala žalobkyně a) jménem svým a svých dětí žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 29. 11. 2016 uvedla, že je vdaná, má dvě dcery (rok narození 2006 a 2009), přičemž její manžel je také žadatel o mezinárodní ochranu a v současné době žije v České republice. Dále uvedla, že ona i děti jsou národnosti ukrajinské, pravoslavného náboženského přesvědčení, hovoří česky, ukrajinsky a rusky a nemají žádné politické přesvědčení. Z Ukrajiny přicestovala s dětmi dne 23. 1. 2016 autem přes Slovensko, neboť ona asi od roku 2005 žije na území České republiky, přičemž její děti žily na Ukrajině, dokud její starší dcera nedochodila 3. třídu, pak se přestěhovaly se za ní do České republiky. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že na území České republiky měla povolený trvalý pobyt a její děti také, ale zrušili jim ho. Její děti tu nicméně chodí do školy, její manžel se zde léčí a ona nemůže z území České republiky vycestovat. Požádala o pomoc ombudsmanku a ta jí poradila, ať podá vízum na strpění pobytu. Během 30 dnů, na které měla udělený výjezdní příkaz, nebylo o její žádosti rozhodnuto, a proto jí nezbylo nic jiného než podat žádost o azyl. Chce zůstat v České republice, má tu děti a chce podporovat svého nemocného manžela.
8. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 11. 2016 žalobkyně a) dále doplnila, že na Ukrajině sdílela společnou domácnost s manželem, dcerami a od roku

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2013-2014 i se svým dědou, neboť prodělal mrtvici a musela se o něho starat. Žili v rodinném domě, který po smrti svého dědy zdědila. Na Ukrajině měli obchod s potřebami pro malé děti a pro domácnost, tím si vydělávali na živobytí. Manžel se staral o věci kolem a žalobkyně a) prodávala. Když pobývala v České republice, tak s obchodem vypomáhali manželovy rodiče a sousedka. S manželem uzavřela sňatek dne 19. 11. 2005 a od svatby spolu sdíleli společnou domácnost. Do České republiky se přestěhovali, protože manžel zde již dříve pracoval a ona otěhotněla. Chtěla navštěvovat lékaře v České republice, protože jsou tu pro těhotné lepší podmínky. Na Ukrajinu jezdili 3x či 4x do roka. Starší dcera začala chodit do školy na Ukrajině, jelikož to bylo složité finančně a také po narození druhé dcery potřebovala pomoc babiček. Starší dcera tak žila na Ukrajině s babičkou a dědou a žalobkyně a) s manželem a mladší dcerou žila na území České republiky. Po smrti dědy žila starší dcera s nimi na území České republiky. Od roku 2008 měla na území České republiky povolení k trvalému pobytu a děti to měly stejně. Manžel měl povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Trvale na území České republiky žijí a Ukrajinu jen navštěvují od listopadu 2015. Jak došlo ke zrušení trvalého pobytu, si nepamatuje, neboť nedostala žádný papír. Řekl jí to právník po uplynutí doby k podání opravného prostředku. Trvalý pobyt jí byl zrušen, protože se déle než 11 měsíců v kalendářním roce nenacházela na území České republiky. Tuto skutečnost potvrdila sama žalobkyně, neboť se v té době starala o nemocného dědu. Dále uvedla, že manžel má nádor tlustého střeva. V dubnu 2016 mu byl odstraněn, již předtím chodil na chemoterapii a biologickou léčbu. Po operaci měl komplikace a musel jít na druhou operaci, při které mu zavedli vývod. K tomu žalobkyně a) doplnila, že toto by jim na Ukrajině nedokázali zajistit, neboť tam není péče na takové úrovni. V současné době manžel dojíždí každý všední den na radioterapii do Prahy a bere pravidelně léky. Mladší i starší dcera chodí na základní školu Otakara Jaroše v Lounech, mladší chodí do druhé a starší chodí do čtvrté třídy. Starší dceři ještě navíc zajistili doučování češtiny. V době manželovy nemoci si zajistili živobytí prodejem majetku na Ukrajině, také jim pomáhají manželovy rodiče. Manželova léčba probíhá dobře, doma se nudí a chtěl by pracovat, čeká, až mu uplyne 6 měsíců od podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aby mohl pracovat. Ve vycestování brání žalobkyni a) skutečnost, že musí být oporou pro manžela. Dcery zde chodí do školy a starší ještě do umělecké školy. Jsou tady zvyklí a chtějí tu žít společně. Žalobkyně a) se domnívala, že jí bude uděleno vízum na strpění, ale nebylo o něm dosud rozhodnuto, a tak jí nezbylo nic jiného než podat žádost o azyl. Všichni čtyři nemohou odjet zpět na Ukrajinu kvůli nemoci manžela. Nádorové buňky se mohou kdykoliv znovu objevit, pak by se musela zahájit okamžitě léčba. Na Ukrajině by mu hrozila smrt, protože měl 4. stádium rakoviny, která se na Ukrajině už vůbec neléčí. V České republice se zabývají včelařstvím, i proto nemůže z České republiky vycestovat. Na Ukrajině žije její babička a strýc, její matka a sestra mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, s otcem kontakt neudrží, dále má na Ukrajině spoustu kamarádů. V rodné zemi nebyla vůbec politicky aktivní, neměla problémy se státními orgány. Jako podklad pro rozhodnutí správnímu orgánu předložila fotokopie rodných listů dětí, fotokopii zprávy o plnění povinné školní docházky nezletilých dcer a nepřeloženou kopii oddacího listu.

9. Součástí spisového materiálu je protokol o vyjádření žalobkyně a) ze dne 17. 5. 2016 sepsaný Policií České republiky, Krajského ředitelství Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pro účely řízení ve věci vyhoštění manžela žalobkyně a) a výpis z evidence CIS – TDU, z něhož soud zjistil, že rozhodnutí o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinnosti opustit území České republiky ze dne 26. 9. 2016 nabylo právní moci dne 4. 10. 2016 a vykonatelnosti dne 4. 11. 2016.

10. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci vyžádal informaci Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 7. 2017 o situaci v zemi, politické a bezpečnostní situaci, vojenské službě a vnitřním přesídlení osob; informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 3. 6. 2016, č. j. 103518/2016-LPTP, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po dlouhodobém pobytu v zahraničí; zprávu Amnesty International z dubna 2016, o rozsudcích smrti a popravách v roce 2015; výroční zprávu Amnesty International 2017 ze dne 22. 2. 2017; zprávu organizace Freedom House, Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina, z ledna 2017; zprávu Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 9. 12. 2016, o stavu lidských práv na Ukrajině ve dnech 16. 8. až 15. 11. 2016; výroční zprávu organizace Human Rights Watch 2017, ze dne 12. 1. 2017 a zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, ze dne 3. 3. 2017, o dodržování lidských práv v roce 2016 na Ukrajině.
11. Dne 28. 7. 2017 proběhlo seznámení žalobkyně a) s nashromážděnými podklady. Žalobkyně a) uvedla, že se k podkladům vyjádří ve lhůtě 14 dnů. Vyjádření nebylo správním orgánu zasláno.
12. Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
13. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě zvláštního zřetele hodným udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle ust. § 12 nebo ust. § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle ust. § 12.
14. Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
15. Předně je třeba uvést, že z judikatury správních soudů plyne, že při přezkumu rozhodnutí, které vychází toliko ze správního uvážení správního orgánu, soudy přezkoumávají, zda takové rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení. Byť je stanovení kritérií správního uvážení věcí správního orgánu a soudy do jejich obsahu zásadně nezasahují, musí tak soud učinit v případech, kdy dojde k překročení mezi správního uvážení (ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.) Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovených mimo jiné i zásadami vyplývajících z ústavního pořádku České republiky, jako je zákaz svévole a nepřípustné diskriminace, přiměřenost zásahu a další (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, a rozsudek téhož soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, oba dostupné na www.nssoud.cz).

16. V tomto ohledu je nutné doplnit, že posuzování žádosti o udělení azylu se sestává z řady procesních a materiálních hledisek obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také časové souslednosti. Povinností žadatele o azyl je tvrdit skutečnosti, na základě nichž mu má být azyl udělen. Toto tvrzení žadatele není možné nahradit žádným postupem žalovaného. Správní orgán totiž nejen nemůže, ale není ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o azyl je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu řízení uvedl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2005, č. j. 1 Azs 199/2004 – 50, dostupný na www.nssoud.cz). Řízení o udělení mezinárodní ochrany je totiž ovládáno dispoziční zásadou, což znamená, že zdůvodnění žádosti a základ pro spolehlivé zjištění skutkového stavu vytváří samotný žadatel svými tvrzeními. Je to právě on, kdo zná důvody, které jej vedly k opuštění země původu, a kdo může označit skutečnosti, které pociťuje natolik palčivě, že se odmítá vrátit zpátky do vlasti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, dostupný na www.nssoud.cz).
17. Uvedené tedy znamená, že v případě přezkumu správního uvážení je tento rozsah determinován nejen např. zákazem svévole, nepřípustné diskriminace atd., nýbrž i tím, jaké relevantní skutečnosti uvedl žadatel o azyl v předmětné žádosti, popř. v průběhu samotného azylového řízení.
18. Soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu věci.
19. Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a z napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobkyní a) v samotné žádosti o udělení azylu a v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených listin je zřejmé, že žalobkyně a) jménem svým a svých dětí, žalobkyň b) a c) o azyl požádala zejména pro špatný zdravotní stav manžela a otce jejich dětí a také z důvodu legalizace pobytu na území České republiky. Žalovaný si proto mimo jiné jako podklad svého rozhodnutí vyžádal informaci Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky o situaci v zemi, politické a bezpečnostní situaci, vojenské službě a vnitřním přesídlení osob; informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po dlouhodobém pobytu v zahraničí; zprávu Amnesty International z dubna 2016, o rozsudcích smrti a popravách v roce 2015; výroční zprávu Amnesty International 2017 obsahující informace o mučení a jiných formách špatného zacházení, nuceného zmizení osob, svévolného zatčení a věznění, vnitřním vysídlení osob, svobodě projevu novinářů, práv lesbických žen, homosexuálů, bisexuálních, transgenderových a intersexuálních osob a o situaci na Krymu; zprávu organizace Freedom House, Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina, obsahující informace o politických právech, občanských svobodách; zprávu Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině; výroční zprávu organizace Human Rights Watch 2017 obsahující informace o ozbrojených střetech na východní Ukrajině, krutého a ponižujícího chování a svévolného věznění,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odpovědnosti za porušování práv spjatých s konfliktem a politickým násilím, svobodě projevu a sdělovacích prostředcích, sexuální orientaci a genderové identitě, Krymu a klíčových mezinárodních aktérech a zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v roce 2016 na Ukrajině.

20. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005 - 58 (dostupný na www.nssoud.cz): *„řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“* V napadeném rozhodnutí se žalovaný podrobně zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle ust. § 12 až § 14b zákona o azylu, kdy postupně dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobkyně nesplňují, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyním mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje vznesenou námitku nedostatečně zjištěného stavu věci ze strany žalobkyň za nedůvodnou.
21. Soud v rámci posuzování námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu neposuzoval, zda žalovaný správně uvážil, jestli v případě žalobkyň neexistují některé relevantní důvody pro udělení azylu, neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 8/2005 - 49 (dostupný na www.nssoud.cz): *„určuje rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí správní orgán a podle ustanovení § 34 odst. 5 správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.“* V napadeném rozhodnutí žalovaný podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyním mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobkyněmi vznesenou námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.
22. Žalobkyně v předmětné věci namítaly, že chtějí podporovat dlouhodobou léčbu svého manžela a otce z onkologického onemocnění, jsou plně integrovány do české společnosti, přičemž žalobkyně b) a c) od roku 2015 navštěvují základní školu v Lounech, čímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval. Dále zde mají včelstva, o která se musejí starat.
23. Na tomto místě soud podotýká, že cílem azylového řízení je prokázat v konkrétně řešené věci existenci zákonných podmínek pro udělení azylu. Nicméně žalobkyně a) v průběhu správního řízení netvrdila, že byly ve své vlasti pronásledovány za uplatňování politických práv a svobod, nebo že mají odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Naopak žalobkyně a) uvedla, že nemá žádné politické přesvědčení, totéž lze dovodit u nezł. žalobkyň b) a c) vzhledem k jejich nízkému věku. Žalovaný proto legitimně uzavřel, že žalobkyním nesvědčí důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu.
24. Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobkyň dovodil, že tyto nesplňují důvody pro udělení azylu dle ust. § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že v průběhu správního řízení z jednotlivých výpovědí žalobkyně a) ani z výpisu elektronické Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

evidence žadatelů o mezinárodní ochranu na území České republiky nevyplynulo, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobkyně a) a otci žalobkyně b) a c) nebyla mezinárodní ochrana rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 8. 2017, č. j. OAM-873/ZA-ZA11-K10-2016 udělena. Rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 1. 2018, č. j. 78Az 9/2017 – 30 bylo rozhodnuto o zamítnutí žaloby manžela žalobkyně a) a otce žalobkyně b) a c) proti tomuto rozhodnutí.

25. V daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobkyně dovedl, že u nich nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobkyně neuvedly a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobkyním na základě nich hrozí v případě jejich návratu na Ukrajinu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobkyním hrozí v případě jejich návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Ukrajině, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobkyně rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobkyním zdůrazňuje, že pokud budou dodržovat platné zákony země, tak jim ani žádné problémy v zemi původu ze strany ukrajinských státních orgánů nehrozí.
26. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobkyním v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech na Ukrajině, kde sice probíhá ozbrojený konflikt, avšak nikoliv mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyním za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dále nelze nezmínit, že z informací o zemi původu žalobkyně nevyplyvá, že by ukrajinskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest.
27. Soud rovněž neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud v případě žalobkyně taktéž dovedl, že u nich nejsou dány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu. Je tomu tak proto, že z výpovědi žalobkyně a), dále z evidence žadatelů o mezinárodní ochranu v České republice a ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení jakkoliv nevyplynulo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně a) tak, jak předvídá ust. § 14b zákona o azylu.
28. Ke snaze zlegalizovat si pobyt na území České republiky soud konstatuje, že danou situaci žalobkyně nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany, neboť řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. Opačný závěr by svědčil o obcházení zákona, neboť právní předpisy České republiky upravují legalizaci pobytu na území České republiky právě v zákoně o pobytu cizinců. Jak uvedla sama žalobkyně a), od roku 2008 měla ona i její děti na území České republiky povolení k trvalému pobytu, které jim bylo zrušeno, neboť žalobkyně a) se déle než 11

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

měsíců v kalendářním roce nenacházela na území České republiky. Trvale na území České republiky žijí a Ukrajinu jen navštěvují od listopadu 2015, přičemž o azyl požádaly až poté, co jim hrozilo nucené vycestování z území České republiky. Na tuto skutečnost taktéž poukázal v napadeném rozhodnutí již žalovaný a soud se s jeho názorem zcela ztotožňuje. Je nepochybné, že poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat, jak ostatně vyplývá i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44 (dostupný na www.nssoud.cz). V tomto směru považuje soud za případné ještě poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž bylo judikováno, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V projednávané věci ovšem žalobkyně a) podala žádost o mezinárodní ochranu cca po 11 letech poté, co pobývala na území České republiky, žalobkyně b) a c) po téměř celém roku pobytu na území České republiky. Soud se v tomto ohledu shoduje se žalovaným, že podání takové žádosti zjevně svědčí o její účelovosti za účelem další legalizace pobytu žalobkyň na území České republiky, což ostatně i sama žalobkyně a) uváděla v rámci správního řízení.

29. Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu ve smyslu ust. § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Pokud řádně posoudil jak osobní situaci žalobkyň, tak i stav v jejich zemi, bylo takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když žalobkyně a) ani ve správním řízení netvrdila, že by byly pronásledovány pro uplatňování politických práv a svobod (naopak uvedla, že nemá politické přesvědčení), nepociťovaly ani odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů, nebylo zjištěno, že by byly příbuzným osoby, jíž byl azyl udělen a nebyly shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu ve vztahu k jejich osobám.
30. Závěrem soud konstatuje, že se žalovaný podrobně zabýval politickou a společenskou situací, jež panuje na Ukrajině, a byť dospěl k závěru, že úroveň ochrany základních lidských a občanských práv a svobod se nenachází na srovnatelné úrovni s Českou republikou, nehrozí žalobkyním žádné reálné nebezpečí pronásledování, nelidského či ponižujícího chování, pro které by byla jejich žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany důvodnou, přičemž žalobkyně a) sama ani nic takového netvrdila. Soud tedy s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Současně s tím soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 31. ledna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)